

ԱՄԵՆԱՅՆ ՀԱՅՈՑ ԿԱԹՈՂԻԿՈՍ Տ. Տ. ՎԱԶԳԵՆ Ա. Ի ԶԱՏԿԱԿԱՆ ՔԱՐՈԶԸ

Ս. ԷԶՄԻԱՅՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐԷՆ

Յանուն Հօր եւ Որդւոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. Ամէն:

«Քրիստոս յարեալ ի մեռելոց»:

Սիրելի հաւատացեալ զաւակներ մեր,

Մեր Սուրբ Եկեղեցին վերսին բերում է մեզ բոլորիս աւեսիսը հրա-
ւափառ Յարութեան մեր Փրկչի Յիսուսի Քրիստոսի: Այս մեծ աւեսիսով է
բացում զարունը աշխարհի, այս մեծ աւեսիսով զարուն է իջնում մեր հո-
գիներին: Նոր կեանքի սօսափին բնութեան մէջ, նոր կեանքի լուսաբաց
մարդկային հոգեկան աշխարհում:

«Փառք Յարութեան քո, Տէր»:

Քրիստոսի Յարութիւնը պատմական գերբնական մի իրողութիւն է,
աւանդուած մեզ սուրբ Աւետարանով: Գերբնական մի եղելութիւն, որ եկաւ
յեղաւայելու մարդկութեան պատմութիւնը եւ նոր իմաստ ու նոր ընթացք ա-
յլու նրան: Գերբնական եղելութիւն, որ վերանորոգեց մարդկանց հոգիները,
նոր շնորհներով լցրեց նրանց եւ մարդկութեան առջեւ բացեց նոր հանապարհ՝
բարոյական բարձր ըմբռնումների եւ ստեղծագործ կեանքի: Վերջին երկու
հազար տարիների ընթացքում քրիստոնէութեան մշածումի թոյլիցով, զգացումի
ջերմութեամբ եւ տեսիլների ու օրոնումների խոյանքով յօրինուած բոլոր հրա-
ւալիքները, պատմում են Քրիստոսի Յարութեան փառքի մասին: Յարութեան
հրաւիր դարեր շարունակ դարձել է հոգեկան սնունդ եւ մարդկային կեանքի
ոգեբարոյական պայման: Հաւաստի Քրիստոսի Յարութեան՝ հոգեկան վիճակն
է ոգեկանութեամբ ու բարոյականով լուսաւորուած մարդկանց: Մանաւանդ
այս իմաստով է, որ յայտնում է մեզ նմաւարութիւնը մեծ առաքելի խօսքի.
«Եթէ Քրիստոս չիցէ յարուցեալ, ընդունայն է քաղաքութիւն մեր, ընդունայն
են եւ հաւատքն ձեր» (Ա. Կորն. ԺԵ. 14):

Այո՛ր, Քրիստոսի Յարութեան աւեսիսը մեզ համար նուիրական հրա-
ւիր է՝ հառաւ աւանդու մեր նախնեաց հաւատքի վէմի վրայ եւ հաւատարիմ՝
աւետարանական բարոյականին: Հայ ժողովուրդը բազմադարեան, իր գոյա-
տեւումը պարտական է ամէն բանից առաջ իր կանոնական հաւատքին: Նա
կարողացաւ տոկալ, յաղթահարել ժամանակների բոլոր արհաւիրքները եւ
ամէն նահապետութիւնից յետոյ վերածնունդ, որովհետեւ նմաւարապէս հաւա-
տաց, թէ Քրիստոս «մահուամբ զմահ կոխեաց» եւ «յարեալ ի մեռելոց»:
Հայոց պատմութեան հանապարհը տեսապէս տառապանքի ու խաչելութեան

հանապաքին է եղել, որի ընթացքում մեր ժողովուրդը, բազում անգամներ, իր մահով յաղթել է մահին եւ մեռելներից յարութիւն առել: Մենք ինչպէ՞ս չհաւատանք Քրիստոսի Յարութեան, երբ պատմական վաւերական ապացոյցը ունենք մեր ժողովրդի վերածննդի, մեր ժողովրդի յարութեան: Քրիստոսի Յարութեան յոյսով մենք պիտի շարունակենք հաւատալ հայ ժողովրդի կեանքի մշտնորոգ ուժերին եւ նրա յաւերժութեանը: Յիսուս այսօր էլ ասում է մեզ՝ «Ես կենդանի եմ, եւ դուք կենդանի լինելոց էք» (Յովհ. ԺԴ. 20):

Քրիստոսի Յարութիւնը մեր յոյսն է, մեր զրահն է, մեր յաղթութիւնն է, մեր ուրախութիւնն է:

Այս նշմարութիւնը, մանաւանդ այս տարի մի անգամ եւս բացայայտուած է մեր գիտակցութեան հորիզոնի վրայ, երբ մի քանի օրեր յետոյ, 24 Ապրիլին, պիտի ոգեկոչենք սուրբ յիշատակը 1915ի մեծ եղեռնի մեր նահատակների: Այդ սեւ թուականից եօթն անգամ քաջ սարիներ յետոյ մեր ժողովուրդը իր նոր կեանքով, իր իրաւ վերածննդով մի անգամ եւս հաստատուած է «մահուամբ մահը յաղթելու» հրաւերը:

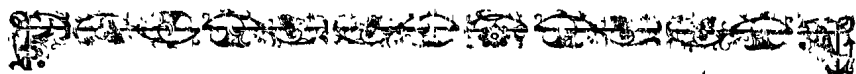
Այո, կենդանի է այսօր հայ ազգը, եռանդով լեցուն ու սեղծաբար սեղնով գոյեպիմդ ի մայր Հայաստան եւ ի սփիւռս աշխարհի, որ վերանորոգուած ուժերով եւ ներհնչանքներով, քաղ առ քաղ ընթանում է դէպի բարձունքները նոս նուաճումների, նոր իրագործումների:

Քրիստոսի Յարութեան աւետիսը հրաւեր է նաեւ ուղղուած իշխող մարդկանց եւ աշխարհի բոլոր ժողովուրդներին, որպէսզի նրանք ապրեն խաղաղ ու համերաւ: Վասնզի Քրիստոս երկնաւոր Իշխանն է սիրոյ եւ խաղաղութեան գաղափարի: Մանաւանդ Յարութեան աւետիսով, մարդկային աշխարհում հզօր ու պայծառ է հնչում հաւատարման ու եղբայրութեան պատգամը, հորիզոնից հորիզոն:

Խաղաղութիւն աշխարհաց ու եղբայրութիւն ժողովրդոց. ահա հրամայական պատգամը մեր ժամանակների, երբ աշխարհակործան պատերազմի նոր ուրուականը խռովում է կեանքը եւ խիղճը համայն մարդկութեան: Մենք, Պօղոս առաքեալի խօսքը պիտի վերծանէինք, աշխով. «Եթէ յարուցեալ Քրիստոսի՝ սիրոյ եւ խաղաղութեան պատգամը պիտի չկարողանանք կենսագործել աշխարհի վրայ, ընդունայն է մեր հաւատքը, ընդունայն է մեր քաղաքները»:

Աւստուածակառնոյց Սուրբ Էջմիածնի կաթարներից, այս խոհերով ու այս իղձերով, ցնծութեամբ աւետում ենք հրաւափառ Յարութիւնը մեր Փրկչի՝ Յիսուսի Քրիստոսի, համայն հայ հաւատացեալ ժողովրդին, որ ի Հայաստան եւ որ ի սփիւռս աշխարհի, աղօթելով, որ սուրբ Յարութեան շնորհները առաջապէս բաշխուեն մեր եկեղեցիներին, մեր բոլոր զաւակներին, որպէսզի նրանք շարունակեն իրենց առաքելութիւնը աշխարհի վրայ, մեր ազգի մեծ լուսաւորիչների անմար ջանքը բարձր բռնած իրենց ձեռներով:

Սիրելի հաւատացեալ զաւակներ Մեր, դուք, որ հուսաւորւած էք այս սուրբ Տանարում եւ դուք, որ Մեզ լսում էք հեռուներից, լուսաւոր Ս. Էջմիածնից եւ վերածնունդ Մայր Հայրենիքից, շնորհաւորում ենք ձեզ բոլորիդ



Ս. Էջմիածին, 3 Ապրիլ 1985

Ամեն. Տ. Եղիշեկ Արեպա. Տէրտէրեան,
Պատրիարք Հայոց,
Երուսաղէմ - Իսրայէլ

Սիրելի Արքայապետ,

Միաձնաէջ Սուրբ Տանարից ուրախ ենք բերելու մեծ աւետիսը Քրիստոսի Յարութեան, որով Աստուծոյ Որդին խափանեց մեղքը եւ յաղթեց մահուան, ցոյց տալով մարդկութեան նախապահը յաւերժական կեանքի:

Հրաւիր այս ժամին մեր մարդկանքն է, որ Եկեղեցու զաւակները իրենց սրտերը լայն բացած՝ արժանի դառնան Սուրբ Յարութեան շնորհներին:

Մեր եղբայրական սիրոյ ողջոյնը Ձերդ Արքայականութեան եւ հայրական օրհնութիւնը Սուրբ Աթոռիդ Միաբանութեան եւ համայն հայ հաւատացեալ ժողովուրդին:

«Քրիստոս յարեաւ ի մեռելոց»

Վ. Ա. Զ. Գ. Է. Ն. Ա.

Կաթողիկոս Ամենայն Հայոց

Սուրբ Յարութեան աւետիսով եւ հայրական սիրով աղօթում ենք բոլորիդ կեանքի բարօրութեան ու խաղաղութեան համար:

Մանաւանդ դուք, հեռաւոր պանդուխտ զաւակներ Մեր, Սուրբ Զատիկի շնորհներով անասաւն ու կենդանի պահեցէ՛ք ձեր հաւատքն ու ձեր հայկական հոգին, ձեր աչքերը միշտ յառած դէպի վերաշինուած Հայաստան աշխարհ, մայր երկիրը ձեր եւ դէպի լուսոյ խորան Ս. Էջմիածին, քրիստոսաւէ՛ն Մայր Աթոռը ամենայն Հայոց:

«Այսուհետեւ եղբայրք, ողջ լեւուք, հաստատուն կացէ՛ք, միախառնեցաւ, միաբան լեւուք, խաղաղութիւն արարէ՛ք եւ Աստուած խաղաղութեան եւ սիրոյ եղիցի ընդ ձեզ» (Բ. Կորն. ԺԴ. 11-12) եւ «Ընդ հաւատքեան Աստուծոյ միմեանց արկցով գիրկս սիրով եւ միաբան գոչեցում»՝ Քրիստոս յարեաւ ի մեռելոց» (Շարական): Ամէն:

7 Ապրիլ 1985